

[Ib Christensen]

energi problemerne og ikke lade sig paralyseres også i den forstand af bindingerne mod syd og den fælles EF-energi politik.

Man kunne endelig inden for OECD og det Internationale Energi Agentur arbejde mere aktivt mod de multinationale selskaber og samarbejde om fælles interesser ved forhandlinger med de olieproducerende lande.

Alle disse ting kunne man have gjort, men alle disse ting er der ikke tale om her. Der er tale om en kortsigtet løsning, som for det meste gør ondt værre.

Waldorff (VS):

Under påberøbelse af betalingsbalanceproblemerne har man nu tænkt sig at gennemføre det største kriseindgreb, der nogen sinde er lavet, og ligesom tidligere er det direkte rettet imod arbejderklassen. Vi har slået fast hundredvis af gange efterhånden, at det, der reelt er tale om, ikke er den kærlige omsorg for betalingsbalancen. Hvis det faktisk var det, det drejede sig om, så var der ting, man kunne gøre, som virkede i den retning. Først og sidst fortier man den kendsgerning, at betalingsbalanceproblemerne er et resultat af, at 200.000 mennesker i dette samfund er afskåret fra at skabe værdier igennem deres arbejde.

Det, som man skal bruge betalingsbalanceunderskuddet til, er til at danne den rette dramatiske baggrund for at gennemtvinge en indkomstpøolitik, som er endnu hårdere, end den har været lagt frem tidligere. Derfor står vi nu med det, som i virkeligheden er anden del af overenskomstindgrebet. Formålet med dette indgreb er at videreføre regeringens arbejdsgiverpolitik, eller man kunne også sige arbejdsgivernes regeringspolitik - forskellen er nemlig ens. Hele den opreklamerede betalingsbalancevirkning indskrænker sig til et par milliarder, som i øvrigt forsvinder med de nye olieprisstigninger.

Derimod er virkningen for arbejderklassen katastrofal. Den direkte virkning af afgifterne og de statslige og kommunale nedskæringer er over 30.000 arbejdsløse. Det er et tal, som ingen af regeringens økonomer har kunnet anfægte, og i øvrigt har regeringen mærket sig selv ved at undlade at gå ind i diskussionen af arbejdsløshedsvirkningerne af dette forlig eller dette regeringsindgreb.

Men for den regering og for de partier, som kalder dette et afbalanceret indgreb, er det vel heller ikke noget, der spiller nogen større rolle. Familier, som bliver ramt af arbejdsløshed, er vel også noget, man kun kender som tal på et stykke papir.

Den anden virkning for arbejderklassen er nedgangen i reallønnen. De stigende oliepriser, de andre prisstigninger, de store afgifter og de takstforhøjelser, som må komme på grund af nedskæringerne, vil komme til at betyde en udhuling af arbejdernes disponible realløn med op imod 10 pct. Sagt på en anden måde, i kroner og øre: for at bevare den levefod, en arbejderfamilie havde ved overenskomstindgrebet, er det nu nødvendigt at kræve 7-8 kr. mere i timen. Den forringelse skal lønarbejderne bære, ikke for at redde den betalingsbalance, som arbejderne hverken har lod eller del i, men udelukkende for at give arbejdsgiverne flere kroner i kassen.

Det bedrag med betalingsbalancen som begrundelse for indgrebet blev udmærket afsløret i forbindelse med de kommunale nedskæringer. Den 23. marts i år gav regeringen her i folketinget de kommunale udgifter en væsentlig del af skylden for betalingsbalanceunderskuddet. Den 23. juni, altså for få dage siden, blev det dementeret direkte af finansministeren: besparelserne på kommunernes budgetter har ingen virkning på betalingsbalancen. Det er næsten rigtigt. De har nemlig en let negativ virkning. Det forøger betalingsbalanceunderskuddet, når man skærer ned på de kommunale budgetter.

Det viste sig selvfølgelig også, at man havde en helt anden begrundelse for at lave de kommunale nedskæringer. Det var, som man så yndigt sagde, at holde den disponible realløn oppe. Hvad vil det så sige? Pænt lyder det jo. Ja, det vil sige, at socialdemokratiet har svigtet en af sine mest fundamentale holdninger, nemlig at forsvare det kollektive forbrug ud fra den viden, at det kollektive forbrug især er til gavn for de dårligst stillede i samfundet. I stedet har man nu overtaget en helt igennem traditionel borgerlig holdning, nemlig den at pengene ligger bedst i borgernes lommer. Det gør de, fordi de velstillede på den måde slipper for at betale til de sociale udgifter til børn, til pensionister, til uddannelsessøgende, til enlige forældre, til dem, der er syge, og til dem, der i øvrigt står dårligt i dette samfund. Det må vi så tage til